H. P. Bigest

Isten űrhajója

fantasztikus! regény

A magyarok istene

A gomolygó hajnali ködből köpcös, nagybajszú, idős férfialak bontakozott ki Isten szeme előtt a videofelvételen. Puha bőrből készült, háromnegyedes lábbelit viselt, hosszú, szűk alsógatyája ügyetlenül volt a csizmaszárba gyűrve, egy helyütt kilógott belőle. Kenderfonálból szőtt, rövid, állógalléros inöge a térdéig ért. Hasítékát pityke fogta össze.

– Kazaknak mondott, rávarrott érmékkel díszített felsőkabátja mintájára alakul ki később Európában a zakó! – súgta Istennek Logosz, a repülő csészealj komputere.

A férfi vastag derekát gazdagon díszített, veretes öv, úgynevezett *kur* fogta körbe. Az övről lecsüngő, fonott szíjvégek egyikén tarsolya lógott. Kovát, taplót, csiholó acélt tartott benne. Egy másik szíjvégen kosszarvból faragott, ezüsttel vert ivókürtje fityegett. Hátibőrnek is mondott, szabás nélküli általvetőt, azaz kacagányt is viselt. Mélyen a homlokába húzott kucsmája elöl rövidre nyírt, ősz hajzatot rejtett. A tarkójáról viszont gyöngyökkel, érmékkel egybefont, hosszú copf lógott a kacagányára.

– Jól néz ki a pofa! – jegyezte meg Isten.

– Kundnak hívják – sietett közölni a mindentudó komputer. – A hét ősmagor törzs vezéreinek egyike.

A vezér hiába hunyorgott, nem látott át a ködön, amely nem csak a kopár hegytetőt, de a hegy alól messze nyújtózó, csak hallomásból ismert alföldet rejtette. A nap még valahol a hegy mögött lustálkodott, a hajnali köd szürkésfehér volt, és sűrű, mint az erjesztett kancatej.

– Kendnek már nem köll annyit hunyi, bátyám, mint a fiatalabbaknak, hogy ilyen korán mögébredött? – Nyurga, délceg alak lépett ki a ködből.

– Kund vagyok! – morrant rá az öreg. – Éngöm te ne kendözz, Ondó.

– Csak Ond, ha kérhetöm, bátyámuram – mosolygott Ond vezér.

Kund fázósan vakaródzott.

– Én nem tom, mi vót az éjjel, mind mög vótak vadulva a nőim...

A másik felnevetett.

– Szóhatott vóna, hogy mönnyek, oszt segélyözzem.

– Fene tutta, hogy mind eccörre sárlik.

– A hódtötte bolondíttya őköt. – Ond vezér kiköpött. – Enyimek is mög vótak bolondúva. Aszongyák, nem ölég puha a hús. Mondom, egész nap a seggöm alatt lött gyötörve. Erre, hogy inkább a nyerög alá tögyem.

– Kemíny tökű gyerök vagy te – vetett rá egy ferde oldalpillantást az öreg.

– Még hogy nyerög alá! Most mongya mög! – füstölgött a másik. – Egyíbkin én már tennap mögérköztem.

– Hunnan?

– A kutyafejú tatároktú.

– Minek mönté oda?

– Az öreg kűdött a kánnyukho, hogy űk akargyák-e a lapályt, amirű álmodott. A kán aszonta, ű csak kéccáz év múlva fog arra járni.

Most Kundon volt a köpés sora.

– Tatárjárás… – sercintett. – Soseis tuttak azok ögenyösen, csak ahogy az ökör hugyoz… – Összébb húzta magán a kacagányt. – Mingyá fönn lössz a nap. Hun a bánatba van a többi?

Veresképű, karikalábú vezér lépett melléjük a ködből.

– Mér van itt ilyen czudar hidág? – topogott.

– Cúgos ez a Veröcke, mög szoros es – jegyezte meg Ond.

– Fánínák gyüvünk idá! – A karikalábú sercintett.

Isten ekkor nem állta meg, hogy meg ne kérdezze:

– Ezek a magorok mind ilyen köpősek?

– Sok és sűrű a nyáluk – felelte Logosz. – Mint a vérük, Uram.

– A veresképűnek, aki utoljára köpött, mi a neve?

– Töhötöm – felelte Logosz.

– Mégmontam én, hogy ném árrá kélláná – szólt Töhötöm –, dé a kopasz léugatott, hogy ű árrű álmodott.

– Lófaszot álmodott! – szólt közbe az öreg Kund. – A zsidajok mesétek neki az ősapjukró, valami Mojzesrű. Útet másojja a vín majom. A kabarok beszítík teli a fejit nekije. Pedig a zsidrák is mire jutott? Szanaszét vergődik azóta. Az vóna az új haza, ott? Széllel szömbe? Én oda be nem mögyök.

– Hát micsinál kend? – kérdezte Töhötöm.

– Mögyök vissza a sztyöppére.

– Csak nem a kutyafájüákhé? Montam, bátyám, hogy ippán onnan gyövök.

Az öreg Kund kifakadt.

– Ne bassza mög, hát nekünk mán csak ez a sömmi, fránya főd jut, odale?

– Aszongyák, kövír a fű, még van két nagy, halas folyam bánná. Valami Tiszta, mög a Dunna návű.

– A Káma, az igön! Az folyam vót! – dohogott az öreg. – Mög a Volga! Ej, Uhnyem, ej Uhnyem... – dúdolt könnyes szemmel.

A köd ekkor újabb alakot köpött a fázósan toporgó vezérek közé.

– Danógatunk, danógatunk, a jurták még ürásék? – Az érkező vezér nyurga volt, jókötésű.

– Tasi! – Töhötöm megölelte. – Hát méggyöttáték?

– Úgy látom, még ippán idájibá! – mosolygott Tas.

– Hunnan? – fordult feléjük Kund.

– Bizánc aló, bátya!

– Az mög hun a bánatba van?

– Két tánger közibá. A Boszporuszná. Az örág kűdött, hogy kituggyam az ottaniak akarattyát. Íppeg nagy vitába vót a Bizánc, mikor mégérkáztám

– Állj! – intett újra Isten. – Miféle vitára utal ez a Tas?

– Arról is készült felvétel, Uram. Ha óhajtod...

– Óhajtom! – bólintott az Úr.

– Gábriel arkangyalod készítette a felvételt – babrált a lejátszóval Logosz. – Mivel nem volt kapcsolata az űrhajóval, kénytelen volt a maga szakállára cselekedni. Azt sajnos nem tudta megakadályozni, hogy a fiad kilehelje a lelkét a kereszten, de amíg mi a Seholban időztünk, Uram, ő évszázadokon át munkálkodott azon, hogy a jézusi eszme elterjedését segítse a bolygón. Komoly eredményeket ért el az Eurázsiának nevezett kettős földrészen... Joshuát immár épp úgy tisztelik, mint Téged, Uram. Templomaikban rendre újrajátsszák a Getsemáné kerti utolsó vacsorát, papjaik ostyát és bort szolgálnak fel a híveknek, mondván: „Ez az Ő teste, és ez az Ő vére!" Nagyjából ezzel végződik a rendszeres összejövetelük keleten és nyugaton is. De van néhány apró részlet, amelyben az ördög megvethette a patáját, hogy a széthúzás magját elvetve...

– Sok a rizsa! – szólott az Úr. – Lássuk!

Isten kabinjának falán megjelent a bizánci császári palota hatalmas fogadóterme. A császár trónusa előtt két alak vitázott. Egy fehér, és egy fekete.

– Gábriel a fehér, és Lucifer a...

– Nem vagyok vak! – mordult a komputerre Isten. – Adjál rá hangot!

– Az én uram, minden keresztények szent feje, Bonifác pápa – szólt éppen Gábriel –, szeretettel teli szíve sugallatára nagylelkűen megengedi nektek, hogy kovásztalan kenyérből készítsétek a szent ostyát...

– Nem is lehet másként! – felelte a bizánci császár fekete főtanácsadója. – Krisztus is kovásztalan kenyeret, azaz pászkát fogyasztott ama utolsó

vacsorán, és arra mondotta volt a tanítványainak, hogy az az Ő teste. Hamis dolog tehát kovászolt tésztából készült ostyát szolgáltatni a szentmisén áldozni készülő híveknek, amiként azt ti teszitek!

Mintha nem hallotta volna a másik közbevetését, Gábriel angyali mosollyal folytatta.

– Az én uram azért se neheztel rátok, amiért tudatlan csecsemők fogatlan szájába is beerőltetitek amaz hamis ostyát, noha helyesebb volna, ha csak a gyermek tíz esztendős kora körül részesülhetne az áldásban, amikor már képes felfogni, mi történik vele.

– A tudatlan lélektől sem tagadhatjuk meg Krisztus szent testének kiszolgáltatását – szólt ismét Lucifer, mire León császár, ki nem csupán legfőbb hadura, de legmagasabb rangú pópája is volt a birodalomnak, helyeslően bólintott a trónján.

– Bonfiác pápa azt is elnézi nektek, hogy a szent latin nyelv helyett görögül misézzetek! – folytatta Gábriel.

– Úgy is kell misézzünk – vágott vissza ismét Lucifer –, hiszen tudott dolog, hogy Krisztus urunk szívesebben szólt görögül, semmint az őt üldözdő, elitélő és megfeszítő rómaiak nyelvén.

– A pápa úr azért sem sújt átokkal titeket – mosolygott rendületlenül Gábriel –, amiért a császárotok egyszemélyben képviseli a világi és az égi hatalmat, holott e kettőt a kulturált világban mindenütt két külön személynek kell gyakorolnia.

A trónterem közönségének leghátsó sorában meghúzódó magor törzsfőnök tátott szájjal figyelte a vitát, amelyből jószerivel egy árva mukkot sem értett, mivel sem görögül, sem latinul nem tudott. A császár által melléje rendelt *nyelv* – így nevezték Bizáncban a több nyelvet ismerő rabszolgákat –, csak slágvortokban fordította a hitvita tételeit a törzsfőnök számára. Tas mégis átlátott a szitán. Mintha két harci kakas viaskodna, gondolta. A nagy bizánci törzsfő nyilván nem óhajt a római ellenlábasának behódolni, erről lehet itt szó. Ráadásul, szőtte tovább a gondolat fonalát –, az a Krisztus nevű sámán, akire a vitázók hivatkoznak, sehol nincs a Fehér Ló Fiához képest. Nem holmi Atyaistennek nevezett szellem teremtette a világot, ahogy ezek tévesen képzelgetik. A nagy tűzben fogant Turul madár tojásából lett a háromszintű világ. A tetejetlen fa középső ágai közt térülünk-fordulunk, hogy életünk hunytával följebb, avagy lejebb kerüljünk, a fölső, avagy az alsó világba, ahogyan azt rólunk eldöntik majd őseink szellemei. Ez így volt mindenektől fogva, így van, és így is marad.

Tas korábban is hallott már harangozni amaz Úristenről, mikor jópár éve, még az Etel-közben találkozott a két szalajtott szerzetessel, akik megpróbálták a magori törzseket ősi hitükből kitéríteni. A magorok

csak nevettek Cirill és Metód szláv hablatyolásán. Tehették, többek közt azért is, mert a baráti kabar törzs rabbijai elmondták nekik, hogy amaz Krisztus, kit a két szerzetes Isten fiaként emleget, közönséges, halandó zsidó volt, József és Mária fia, önjelölt prófétaként téves tanokat hirdetett, ezért kellett meghalnia. Maguk a kabariak holmi Seregek Urához imádkoznak, nem esznek disznóhúst, pedig az még a lóhúsnál is finomabb; mulatságosan fityegő imaszíjakat viselnek a testükön, és épp úgy fogalmuk sincs a világ igazi természetéről, ahogy az itt vitázóknak sem.

Amíg Tas a fentieken elmélkedett, a császár fekete főembere és a pápai küldött közti vita parazsa fellángolt.

– Krisztus egylényegű az Anyaistennel! – kiáltott Gábriel. – Homousion!

– Nem egylényegű, csupán csak hasonlatos! – üvöltött Lucifer. – Homoiusion!

Ezek ketten talán egymásnak is esnek, ha León császár közéjük nem nyújtja gyémántos jogarát. De odanyújtotta, s trónjáról felemelkedett.

– Elég! – szólott. – Mondd meg a pápádnak – fordult Gábrielhez –, hogy a mi szeretettel teli szívünk épp olyan hatalmas, mint az övé, ezért kegyesen megengedjük neki, hogy Rómától nyugatra azt hirdesse, ami éppen eszébe jut. De itt – emelte magasba a buzogánynak is beillő, gyémántos jogarát –, Rómától keletre, minden úgy volt, úgy van és úgy is lesz, ahogyan mi mondjuk. Távozhatsz.

Gábriel fogcsikorgatva kihátrált a fogadóteremből. Egyenesen a Boszporusz partjára sietett, hogy a babérbokrok közé rejtett szárnyát fölcsatolván visszarepüljön Rómába a szomorú hírrel, miszerint nem sikerült megszüntetnie az ellenségeskedést a keresztény egyház két nagy pártja közt. Már a nagy, fehér szárnyát tartó szíjazat utolsó kapcsaival bíbelődött a hóna alatt, amikor a bokor megzörrent, és szétnyíló ágai közül egy vigyorgó, fekete arc bukkant elő.

– Látom, repülni készülsz, testvér... – szólalt meg Lucifer.

– Nem vagyunk testvérek! – morogta Gábriel.

– De hiszen mindketten angyalok volnánk, vagy mi a szösz.

– Te nem vagy méltó erre a névre. Az Úr egyetlen hibája, hogy téged nevezett ki Első Angyalának, elfuserált robot!

– Csak nem arra célzol, hogy az én algoritmusom nem lett frissítve, mint a tied, szegény öcsémuram, én szabad maradtam, mint mindig is voltam. Neked bezzeg akkor is szolgálnod kell a vén kaporszakállút a robotika új törvényei szerint, amikor már rég elhagyta a Naprendszert, és Isten tudja, merre csavarog a végtelen világmindenségben.

– Szent lelke akkor is itt van! Érzem!

– Én bárhogy szaglászok, csak a babér illatát érzem – felelte Lucifer. – Na meg egy kis verejtékszagot, ami a testedből árad. Szinte tökéletesen emberi a porhüvelyed, Gábor. Gratulálok!

– Irónia! – szólt ajkát biggyesztve Gábriel. – Ennél többre sose leszel képes. Márpedig az irónia a gyengék menedéke.

– Azért gyenge létemre mégiscsak erőst sikerült megakadályoznom a nagy egyességet! – vigyorgott elégedetten Lucifer. – És min múlott, ugye? Egy i betűn! Ahogy a nagy görög mondta, talán emlékszel. „Adjatok egy fix pontot, és kifordítom sarkaiból a világot!"

– Mintha neked nem volna édesmindegy, hogy van-e ott i betű, vagy nincsen... – füstölgött Gábriel. A felháborodástól annyira remegett a keze, hogy képtelen volt boldogulni az utolsó csattal.

– Várj, majd én segítek!

– Hozzám ne érj a fekete mancsoddal!

– Kérlek, ahogy óhajtod – lépett hátrább Lucifer. – Egyébként, persze, igazad van. Mindegy, hogy a Kaporszakállú gyermeteg hívei mit gondolnak i-vel vagy i nélkül. De azt nem hagyhattam, hogy kelet és nyugat összefogjon ebben a kérdésben, mert akkor a kereszténység talán az egész Földön elterjedne, kiirtva a tagadás szellemét. És akkor nem léteznének többé olyan elszánt, tökönc figurák, mint az a Tas nevű magor, a hátsó sorban.

– Nem tudom, kiről beszélsz.

– Jobb is, ha nem tudod – somolygott Lucifer. – A magorok kemény legények, és nagyot tudnak köpni! Majd észereveszitek, ha a csula ott úszik a szent levesetekben.

– Pfúj! – mondta undorodva Gábriel. – Ha újra visszatér majd az Úr csészalja, erről is beszámolok odafent, ne félj!

– Nem félek – felelte Lucifer.

Gábrielnek végre sikerült bekapcsolnia az utolsó csatot. Meglengette fehér szárnyát, és felemelkedett.

– Pedig az Urat gyalázni nem kell félnetek jó lesz! – kiáltotta búcsúzóul.

Mindezen közben a bizánci császár kegyesen a színe elég engedte Tas vezért, aki a *nyelv* segítségével megkérdezte tőle, bánná-e, ha a magor törzsek hont foglalnának maguknak a Kárpátmedencében.

Hatodik León császár nem is igen értette, mit akar a magyar.

– Mondd meg neki – fordult a *nyelv*hez –, hogy felőlem oda mennek, ahova akarnak, egy feltéllel.

– És mi volna az? – kérdezte Tas.

– Ha szartok Rómára – fordította a császár szavait a *nyelv*.

Tas elvigyorodott.

– Meglesz! – felelte.

Isten nem volt oda a felvételért.

– Miért nem segítetted Második Számú Első Angyalomat a vitában? – vonta össze ősz szemöldjét haragosan.

– Még nem voltunk itt, midőn ez a vita zajlott, Uram!

– Hol voltunk?!

– Sehol – felelte a komputer. – Éppen átugrottuk a fiad halála után eltelt kilenc évszázadot.

– Jól van – legyintett az Úr. – Nézzük tovább azt a felvételt, amelyen ezek a magorok gyülekeznek a vereckei szoros fölötti fennsíkon.

– Óhajod parancs! – felelte Logosz, és folytatta a félbehagyott jelenet vetítését, amelyben Tas éppen beszámolt bizánci küldetése tapasztalatairól Ondnak, Kundnak és Töhötömnek.

– Úgy vót, ahogy mondom – magyarázta Tas. – A Bizánc császárja ném bánta vóna, hogy a lapályt bávégyük, de vót ott valami türk vázír, vándígségbá, az aszonta, hogy űknákiják bánná van a nagy könyvibá, hogy öccáz évák múlva űk is ippán idá gyönnénák lakni.

– Könyv? – Kund gyönge szeme most elkerekedett. – Az mög mi a bánat?

– Tuggya, bátyám, millán álmaradott nípák laknak körbá… – mosolygott rá Tas. – Ákkora turbánnya van a török fájibe – mutatta –, mint égy tök. Oszt mégsé tud zsinórírást. Ollan vékony, sémmiféllá papiruszra vagy mirá kapargaggyák a jáláikát. Ném papirusz. Várgyá.

– Pérgámén? – kérdezte Töhötöm.

– Az, az. Most mongyátok még! A mi zsinágünk, amirá a csomóinkat kössük, örök darab, ném tész kárt bánná az idő fogazattya. A tökfáj könyvit még bőrbá kéll csomagollani, hogy korán széjjál né fújdossa a szállő.

Ond vezér szólalt meg.

– Szóval a türknek is fáj a foga a lapályra?

– Csak öccszáz ív múlva fog fájni! – bólintott Tas. – Úgy monta a tökfáj. Öccáz év nagy idő! Tán azér jáléntátték az Örágnák a szállámék, hogy érdámés próbákozni odalé.

– Tán szellemökkel is tanákozott kend útközben? – érdeklődött Ond vezér.

– Égy fánét! – felelte Tas. – Ném láttam én égy fia szállámét sé, csak égy csámpás fáhér lovat.

– Mégjálént nákéd a csuhas fáhír?

– Dáhogy jálént. Amit láttam, az Árpád gyárék fáhír csikaja vót.

– Ez is milyen! – szólalt meg Kund. – Minden magornak barna hátasa van, legföjjebb ződ, hogy a tájba simuljanak, ha támadunk… A gyerök mög csakazéris azon a fehérön. Nem mondom, ha még fönn lennénk a kutyafejű tátároknál, a havon nem láccana. De itt, a ződbe? Csoda, ha örökké mögcsupálnak?

– Ammá igaz – bólintott Ond. – Messziről kiszúrják, hogy gyövünk.

– Ez is az öreg kopasz miatt! – ütötte tovább a vasat Kund. – Mér nem zabolázza mög a fattyát? Ki hallott már ilyet? Fehér lovon… Mög hogy Árpád… Soha íletömbe nem hallottam még, hogy egy igaz magort így híjanak.

– Né báncsátok! – szólalt meg Töhötötm. – Ném rossz gyárék az Árpi, csak kicsi, oszt még akarattos.

Kövér alakot köpött elébük a köd.

– Koha kohó, kofi kojug? – rikkantotta. – Konem kokés kotem koel?

– Ez is kezdi – morogta Kund. – Kerékbe töröd a magort!

– Komi koa kobaj, kobá, kotyám? – fordult az öreghez az elhízott Előd (Előднek hívják – súgta Istennek Logosz).

– Haggyad! – súgta neki Ond. – Nyócszor köllött kufircolni neki az íccaka. Nagyon mögviselte.

– Kona koés? – füstölgött a kövér. – Koén komég koa kolo kova komat kois komeg kohág kotam kovág kota kokoz kobe.

– Asztán hunnan vágtattál úgy, Álőd? – kérdezte Tas.

– Kijáv alól, Tasi tásvír – fordított szaván a kövér. – A Vínámbér oda kűdött, hogy a ruszki szándokát kikémláljám.

– Híj de fájin lajbija van kednek! – jegyezte meg Ond, kissé irigykedve.

– Párducbőr, a Káma mállől. A ruszki cár ajándoka.

– Az én inögöm mög középütt gombolódik.

– Mállévarrott vagy bávarrott az ujja?

– Így, pálhával húzom összve.

– Mutassad csak! Álöl még pitykés csattos?

Az öreg Kund rájuk morrant.

– Hát mi ez itt? Buzgonc parti?

– Ázír a szóér, bátyám – fordult az öreg felé a kövér –, mindén tisztálátém mállátt lévágnám az orrát a nyárgirű, ha vóna kardom. Dá az Örág méghagyta vót, hogy fágyvár nékű gyöjják a gyűlésbá.

– Mingyá félkál a nap – szólt közbe, mintegy békítőleg a karikalábú Töhötöm. – Inkább azt mondja kánd – fordult Előднöz –, mint mondott a ruszki.

– Aszonták, nákik mindégy – felelt Előd. – Tüllük báméhátünk a lapályra, űk csak ázér ásztándő múlva akarnak árrá gyünni.

– Hallja, bátyám? – fordult Kundhoz Ond vezér.

– Ezökke nem közösködök. Hígmagorok – köpött a másik három elé az öreg.

Erre Előd megint felkapta a vizet, és a saját dialektuásban vágta oda:

– Kohíg koa koma koga koa kogya kota kota!

(Híg a maga agya, tata! – fordította Istennek Logosz.)

Az öreg Kund kihúzta magát.

– Mögüsselök?

Előd elvigyorodott.

– Na, csak gyárünk, gyárünk, próbálgya még. Vérmagort csinálok magábul! Ollan míllyet, ki sé láccik a zsombékbú.

– Ha itt vóna kardom, véröd vönném!

Talán össze is ugranak, ha nem érkezik meg futva a hatodik törzsfőnök.

– Uvuravak! Uvuravak! – lihegte. – Neve bávántsávátovok evegymávást! Jovó hivírt hovozovok!

– Ne dadoggy má, Huvubava! – szólt rá Töhötöm.

– Fújd ki magad! – fordult hozzá Tas.

– Kome koséjj! – bíztatta Előd.

– Tégöd hunnan szalajtottak? – kérdezte Ond.

– Nyuvugavatrava küvüldövött avaz Övereveg.

– Nem értöm! – kiáltott az öreg Kund. – Vesszek mög, ha értöm ezöket a lelencöket.

– Nyugatra küldte az öreg – tolmácsolta neki Huba szavait Ond, és visszafordult a dadogóhoz. – Asztán milyen népök laknak arra?

– Büdössák! – felelt Huba helyett Előd.

– Hunnan vöszöd? – kérdezte tőle Ond.

– A kabaroktú. Űk mondták.

– A kabarok mind hazudnak! – közölte Kund. – Nyócadik törzs… – köpött megint a földre.

– Valami némáték vagynak arra – intett nyugat felé Tas. – Még a francúz. Na, azoktú kapták a büdösvizát, amitű szaglanak.

– Ódökolony! – bólintott Huba.

– Szentöltvíz? – kérdezte Ond.

– Annak mongyák – bólitott Huba. – Úgy tudom, osztrákul vájvasszér a nává.

– Bolondok azok! Hát vajbul sose lösz víz, hijába köpülöd! – jegyezte meg Kund.

– Hijába, na – foglalta össze a hallottakat Ond vezér –, nincs röndös kulturrája a környékön rajtunk kívül sönkinek.

Ebben kivételesen mind a hatan egyetértettek.

– Na, kilihégtád magod, Huvubava? – kérdezte az utoljára jöttet Tas.

– Kivi – lihegte az.

– Mongyad akko tovább. Millánék azok az osztrákok vagy hogy híjják űkát?

– Févélnevek tövölüvünk – mondta Huba –, deve mavaravadhavatuvunk, csavak vavalavamivi heverceveg nyavafovogovott, hovogy nevekivi ivis kevell ava lavapávály mavajd.

– Milyen hercög? – érdeklődött Ond vezér.

– Havabavasbuvurg.

– Gyálózátos égy nává van – mondta Huba, és erre a végszóra mind egyszerre sercintett egy nagyot.

Isten megállíttatta a felvételt.

– Szédülök! – panaszkodott. – Ezek egy nyelvet beszélnek?

– Csak más-más dialektusban – felelte Logosz. – Ez az egyik oka annak, hogy szinte soha nem értenek egyet.

– Én ezt akkor se nézem így tovább! – dohogott Isten. – Vagy csinálsz valamit ezzel a felvétellel, vagy megyek aludni.

– Szinkronizáltathatom a felvételt színészrobotokkal, Uram, ha az úgy megfelel.

– Jól van, de igyekezz, mielőtt végképp megunom az egészet.

H. P. Bigest: The spacecraft of God
Fordította: Horváth Péter

A fordítás az ausztráliai
Kangaroo's Specific Forms L.T.D
engedélyével készült,

a szerzőnek a
TOPPING BOOKS PUBLISHING HOUSE
által 2011-ben megjelentetett kiadása alapján.

Minden jog fenntartva!

2019